

MHMPXP42MX38

Váš dopis zn./ze dne Č.j. Vyřizuje / linka Datum
MHMP 849210/2016 Mgr. Hana Tomečková 12.05.2016
Sp. zn. / 2815
S-MHMP 790583/2016 OKC Počet listů 5/ příloh 0

Věc: rozhodnutí o odvolání

Magistrát hlavního města Prahy, odbor kontrolních činností jako nadřízený orgán podle ust. § 16 odst. 3 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění (dále jen „InfZ“), ve spojení s ust. § 178 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), rozhodl podle ust. § 16 odst. 3 InfZ a § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu o odvolání Mgr. Bc. Jakuba Michálka, nar. 6. 2. 1989, bytem Zenklova 841/193, 180 00 Praha 8 (dále jen „odvolatel“ či „žadatel“), proti rozhodnutí povinného subjektu – Úřadu městské části Praha 10, sídlem Vršovická 1429/68, 101 38 Praha 10, ze dne 8. 4. 2016, sp. zn. P10-037691/2016, o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informace dle InfZ ze dne 28. 10. 2015

t a k t o:

rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informací povinného subjektu – Úřadu městské části Praha 10, sídlem Vršovická 1429/68, 101 38 Praha 10, vedené pod sp. zn. P10-037691/2016, ze dne 8. 4. 2016, kterým byla odmítnuta žádost odvolatele dle InfZ o poskytnutí informací o výši finančních prostředků vyplacených v uplynulých 3 letech jednotlivým vedoucím odborů, tajemníku Úřadu městské části Praha 10 a starostům MČ, a to v části týkající se vedoucích odborů, se podle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu **ruší a věc se vrací** povinnému subjektu **k novému projednání**.

Odůvodnění

I.

Žádost o poskytnutí informace byla povinnému subjektu doručena dne 28. 10. 2015. Ve své žádosti požádal odvolatel o „poskytnutí celkové výše finančních prostředků, které povinný subjekt poskytl osobám, které v uplynulých 3 letech zastávaly následující funkce: starosta, tajemník, vedoucí odboru úřadu městské části Praha 10.“ Informace chtěl žadatel za každou osobu zvlášť a u každé osoby požadoval základní údaje dle ust. § 8b InfZ.

Povinný subjekt přípisem ze dne 9. 11. 2015, č.j. P10-110624/2015 poskytl část informací týkající se starostů městské části v požadovaných letech.

Zároveň vydal dne 9. 11. 2015 pod č.j. P10-114048/2015 rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti týkající se informací o tajemníkovi úřadu a jednotlivých vedoucích odborů úřadu (doručeno dne 10. 11. 2015).

Proti tomuto rozhodnutí podal žadatel dne 24. 11. 2015 odvolání, ve kterém nesouhlasí s neposkytnutím informací. Odvolání bylo vyhověno a rozhodnutím nadřízeného orgánu ze dne 15. 12. 2015, sp. zn. S-MHMP 2097826/2015, č. j. MHMP 2137561/2015 bylo rozhodnutí povinného subjektu zrušeno a věc vrácena k novému projednání.

Dne 17. 12. 2015 vydal povinný subjekt napadené rozhodnutí, v podstatě totožné s předešlým, proti kterému následovalo dne 23. 12. 2015 včasné odvolání. Také tomuto odvolání bylo ze strany nadřízeného orgánu dne 27. 1. 2016 vyhověno a věc byla vrácena k novému projednání.

Sdělením ze dne 8. 2. 2016, č.j. P10-014958/2016 byly poskytnuty požadované informace týkající se tajemníka úřadu.

Ohledně vedoucích odborů nicméně bylo vydáno další rozhodnutí o odmítnutí žádosti ze dne 8. 2. 2016, č.j. P10-013922/2016, opět postavené na totožných důvodech, jako rozhodnutí předešlá. Proti němu proto podal odvolatel v pořadí již třetí odvolání ze dne 19. 2. 2016.

Rozhodnutím ze dne 21. 3. 2016 vedeným pod sp. zn. S-MHMP 386696/2016 nadřízený orgán nikoli překvapivě setrval na svém názoru a rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí platů a odměn vedoucích odborů povinného subjektu zrušil a vrátil věc povinnému subjektu k novému projednání.

Přestože právní názor nadřízeného orgánu je zřejmý, vydal povinný subjekt v rozporu s tímto názorem další odmítavé rozhodnutí ze dne 8. 4. 2016 vedené pod č.j. P10-037691/2016, proti kterému podal žadatel další odvolání ze dne 18. 4. 2016.

II.

Žádost o informace byla vyřizována povinným subjektem v samostatné působnosti, protože požadované informace se vztahovaly k samostatné působnosti městské části, neboť se týkaly její samosprávné působnosti. Věcná příslušnost Magistrátu hlavního města Prahy jako nadřízeného orgánu k řešení podaného odvolání proto vyplývá z ust. § 16 odst. 3 a 20 odst. 4 písm. b) InfZ ve spojení s § 178 odst. 2 správního řádu.

III.

Nadřízený orgán posoudil odvolání a předložené písemnosti a konstatuje následující.

Povinný subjekt předložil po uplynutí zákonné lhůty nadřízenému orgánu podané odvolání spolu s kompletní spisovou dokumentací. Odvolání bylo včasné, přípustné, a také důvodné.

Odvolatel jako námitku proti rozhodnutí uvedl rozpor s rozhodnutím rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 10. 2014, č.j. 8 As 55/2012-62 (dále jen „rozhodnutí NSS“) a další judikaturou NSS spojenou s touto problematikou. Dále odvolatel nesouhlasí s interpretací vůle zákonodárce, která je prezentována v rozhodnutí povinného subjektu.

Žádost o poskytnutí informací byla ze strany povinného subjektu odmítnuta z důvodu dle ust. § 8a InfZ. Povinný subjekt podřadil informace o výši finančních prostředků vyplacených vedoucím odborů povinného subjektu pod osobní údaje ve smyslu zákona

č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, v platném znění, a po provedeném testu proporcionality odmítl informace poskytnout právě z důvodu údajné ochrany osobních údajů.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je jasné patrné, že povinný subjekt si je vědom nejnovější judikatury Nejvyššího správního soudu, avšak rozhodl se postupovat s ní (a s rozhodnutím nadřízeného orgánu) v rozporu a provedl test proporcionality. Vzhledem ke skutečnosti, že žádný nový důvod povinný subjekt pro odmítnutí neuvedl, taktéž argumentace nadřízeného orgánu zůstává stále nezměněná. Nezměněná argumentace a právní názor nadřízeného orgánu neznámá, že by se důvody, které vedly povinný subjekt k odmítnutí nezabýval. Avšak situace, kdy povinný subjekt stále podrobněji a podrobněji rozebírá jeden původní důvod odmítnutí žádosti, resp. ochranu osobních údajů a provádění testu proporcionality, neznámá, že se tím nadřízený orgán nezabývá. Nadřízený orgán však konstatuje, že v konkrétním případě je informace vymezená v žádosti jasně poskytnutelnou informací, což jasně plyne již z předešlých rozhodnutí. Prohlubování **nesprávné** argumentace a nezákonně užitého důvodu pro odmítnutí, jak bylo rozhodnuto již v prvním rozhodnutí nadřízeného orgánu, na této skutečnosti nic nemění (ohledně polemiky povinného subjektu s názorem nadřízeného orgánu např. viz např. rozs. Krajského soudu v Brně ze dne 14. 8. 2015, č.j. 62 A 4/2015-155).

Povinný subjekt vychází ze skutečnosti, že český právní řád není založen na precedenčním systému práva tak jako tomu je např. v angloamerickém systému. Není tak bezpodmínečně nutné následovat soudní rozhodnutí a je možné se od nich při důkladné argumentaci odchýlit. To je nepochybně pravda. Na druhou stranu nelze přehlížet fakt, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a rozšířeného senátu zvláště, jsou velmi významným vodítkem při výkladu právních norem v podmínkách našeho právního prostředí. Jeho funkce jako „sjednotitele judikatury“ je ostatně dána i zákonem (srov. § 12 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění). Pokud je ze zákona dán zájem na jednotném soudním rozhodování ve věcech určitého druhu, tím spíše je dán zájem na jednotném rozhodování a postupu i v rozhodnutích veřejné správy. Co se týká povinným subjektem použitého pojmu „ústavnosti“, k tomu nadřízený orgán uvádí, že ústavnost ustanovení nebyla NSS řešena, nepřekročil tedy svoje pravomoci, jak si zřejmě povinný subjekt myslí. Zároveň uvádí, že „ústavnost“ zveřejňování platů zaměstnanců veřejných orgánů nebyla dosud řešena ani Ústavním soudem, a z toho zřejmě povinný subjekt vyvozuje, že se jedná o protiústavní problematiku. To je však značně zkreslený pohled na roli Ústavního soudu jako „negativního zákonodárce“. Z logiky věci nelze vše, o čem Ústavní soud nerozhodoval, označit za neústavní.

Zde opět nadřízený orgán konstatuje, že povinný subjekt je v rámci vztahů ve veřejné správě nadřízenému orgánu podřízen a je povinen respektovat jeho právní názor vyjádřený v minulých rozhodnutích.

Odchýlení se od judikatury NSS vyžaduje buď odlišný skutkový stav nebo precizní právní argumentaci za současného použití zásadních argumentů. Skutkový stav se v napadeném rozhodnutí zásadně neodlišuje od případu řešeného Nejvyšším správním soudem (v obojím se jedná o problematiku poskytování platů ve veřejné správě). Povinný subjekt proto zvolil druhou cestu a zejména poukazuje na úpravu a konkrétní případy řešené právem evropské unie, s níž musí být česká úprava, jako úprava členského státu, v souladu. Jak již ale nadřízený orgán uvedl výše, nesprávné východisko nelze akceptovat, byť by bylo později sebedrobněji rozebráno.

Povinný subjekt neustále odkazuje na dvě rozhodnutí Evropského soudního dvora, a to ve věcech Rechnungshof proti Österreichischer Rundfunk a dalším (C-465/00, C-138/01 a C-139/01) ze dne 20. 5. 2003 a rozhodnutí C-92-09 a C-93-09 „Schecke a Eifert“. Nadřízený orgán musí konstatovat, že se nejedná o nové argumenty. S oběma uvedenými rozhodnutími se

vypořádal NSS ve svém rozhodnutí. A to tak, že první jmenovaný dává jasné vodítko, jak právo Evropské unie vykládat (provádět test proporcionality), a druhý jmenovaný se dle NSS v podstatných skutkových rysech odlišuje od věci projednávané NSS a potažmo českými soudy a správními orgány, a proto ani není potřeba pokládat předběžnou otázku Soudnímu dvoru. Další judikatura povinným subjektem uváděná je taktéž irelevantní, neboť pouze prohlubuje nesprávný závěr povinného subjektu.

K výše zmíněnému testu proporcionality pak NSS zcela nevylučuje jeho použití, uvádí ale, že odmítnout poskytnutí informací o platech bude možné zcela výjimečně za použití testu proporcionality v případě, že poskytnutí této informace by nebylo přiměřené zákonodárcem sledovanému cíli. Současně je dle NSS nutné splnit dvě podmínky, a to, že osoba se na podstatě činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a nevystavují konkrétní pochybnosti o hospodárnosti vynaložených veřejných prostředků. Je zřejmé, že ani jedna z dotčených osob nesplňuje první podmínku – vedoucí jednotlivých odborů jsou bezesporu zaměstnanci povinného subjektu v řídicích pozicích.

Povinný subjekt dále odkazuje na odborné články jurisprudence, které však neodráží právní stav po vydání rozsudku rozšířeného senátu NSS. Články jurisprudence byť by byly i novější a odrážely právní stav po vydání rozsudku nejsou relevantním pramenem práva, na rozdíl od ustanovení InfZ, nad které je nemůže povinný subjekt stavět.

Co se týká soukromoprávního vztahu mezi zaměstnanci povinného subjektu a povinným subjektem, k tomu nadřízený orgán podotýká, že výše finančních prostředků je kontrolovatelná ze strany veřejnosti z důvodu kontroly hospodárnosti nakládání povinného subjektu s veřejnými prostředky, nikoli proto, že by veřejnost chtěla posuzovat povinný subjekt z hlediska plnění povinností zaměstnavatele. Proto je též irelevantní námitka ohledně vedení osobních spisů zaměstnanců úřadu. Jak již nadřízený orgán konstatoval, kontrolováno je nakládání s veřejnými prostředky, tedy v širším slova smyslu hospodaření povinného subjektu.

Co se týká pojmu příjemce veřejných prostředků, není snad pochyb, že vedoucí odborů jsou placeni z veřejných prostředků, jsou-li placeni typicky z daní. Na tomto závěru nemění nic ani soukromoprávní titul jako důvod jejich odměňování. Skutečnost, že InfZ nedefinuje pojem příjemce veřejných prostředků je též irelevantní, neboť je třeba akcentovat princip jednoty a bezrozpornosti právního řádu, ze kterého plyne požadavek přikládat týmž pojmům zásadně tytéž významy, ledaže by existoval rozumný důvod, proč by tomu tak být nemělo. Pojem veřejné prostředky je definován v zákoně č. 320/2001 Sb., pojem příjemce pak tautologicky jako ten, komu byly veřejné prostředky poskytnuty.

Co se týká hrozby občanskoprávní žaloby či trestněprávní obžaloby, nelze než konstatovat, že poskytování výše finančních prostředků vyplácených zaměstnancům je za současného stavu poskytování informací dle InfZ, tedy v souladu s právem.

Naopak nezákonným rozhodováním o odmítnutí žádostí o jasné poskytnutelných informacích se povinný subjekt vystavuje zbytečnému riziku důvodných správněprávních žalob.

IV.

Z výše uvedených důvodů vyplývá, že žádost byla odmítnuta v rozporu se zákonem, jedná se o jednoznačně poskytnutelné informace, a nadřízený orgán proto rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

V.

Pro úplnost nadřízený orgán uvádí, že odvolatel požadoval, aby nadřízený orgán přikázal poskytnutí informací. Informační příkaz však není v InfZ zakotven.

Poučení o odvolání

Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 20 odst. 4 InfZ ve spojení s ust. § 91 odst. 1 správního řádu nelze dále odvolat.

Ing. Irena Ondráčková v.r.
ředitelka odboru
podepsáno elektronicky

otisk úředního razítka

Rozdělovník:

1/ stejnopis rozhodnutí bude doručen odvolateli do datové schránky – Mgr. Bc. Jakub Michálek, Zenklova 841/193, 182 00 Praha 8, **ID DS: 4memzkm**

2/ stejnopis rozhodnutí bude doručen povinnému subjektu do datové schránky – Úřadu městské části Praha 10, Vršovická 1429/68, 101 38 Praha 10, **ID DS: irnb7wg**. Předložený spisový materiál v předmětné věci se povinnému subjektu nevrací, neboť jej nadřízenému orgánu předložil pouze v elektronické podobě prostřednictvím datové schránky, z čehož je zřejmé, že povinný subjekt spisovým materiálem nadále disponuje.

3/ stejnopis rozhodnutí bude, s vyznačením doložky nabytí právní moci, doručen povinnému subjektu - Úřad městské části Praha 10, Vršovická 1429/68, 101 38 Praha 10

4/ stejnopis rozhodnutí bude doručen dotčeným osobám do vlastních rukou - Bc. Miloš Jurča, Bc. Martin Pecánek, Bc. Pavel Petřík, Ing. Mária Gombíková, Ing. Věra Nachlingerová, Mgr. Jan Baudis, Mgr. David Ekstein, Mgr. Karin Horníková, Mgr. Tomáš Pospěch (do DS), pan Josef Berka, paní Pavla Čejková, Mgr. Eva Štrobachová, Ing. Dana Rafflová, Mgr. Zdeňka Janků, Mgr. Tomáš Kosmel, Bc. Martina Floriánová

5/ stejnopis rozhodnutí zůstává součástí kopie spisu uloženého u MHMP, odboru kontrolních činností